

За інженерні кадри

Газета видається

з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 6 (43)

Виходить раз
на тиждень.

П'ятниця, 12 лютого 1982 року.

Ціна 1 коп.

НОВА Конституція СРСР чітко визначила права і обов'язки радянських людей. І серед них — одне з найвеличніших завдань нашого народу — право на освіту. І вересня — чи не найсвятковий день: розпочинається новий навчальний рік. Але разом з тим право на освіту стає і найпершим обов'язком молодих людей. Адже в «Основних напрямках економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року» намічено підготувати близько 10 мільйонів спеціалістів з вищою і середньою спеціальною освітою, і наш вуз повинен зробити свій внесок у цю справу державної ваги.

...Розпочався новий семестр. Знову заповнені аудиторії і навчальні лабораторії, читальні зали, студенти взялися до наполегливої щоденної праці по оволодінню знаннями, щоб якісно підготувати себе до виробничої чи наукової діяльності. Наші студенти, в основному, ставлять перед собою серйозні завдання, з повною відповідальністю підходять до виконання своїх обов'язків. Про це свідчить їхня участь у наукових розробках, що про-

ГОЛОВНИЙ ОБОВ'ЯЗОК

водяться на кафедрах вузу, в республіканських і союзних конкурсах науково-технічної творчості молоді, виступи з повідомленнями на наукових конференціях та в пресі про результати своєї роботи.

Досягти цього, звичайно ж, можна лише оволодівши теоретичними знаннями, практичними навичками, якими так щедро діляться з ними вчителі. Можна з впевненістю сказати, відмінними спеціалістами, прекрасними організаторами виробництва стануть студенти груп ІЕОМ-81, 2ЕОМ-78, ЗАТ-77 та ІПМ-80, 2ПМ-80 — кращих колективів ФАОТу і машинобудівного факультету, переможців соціалістичного змагання.

Добре склали сесію студенти факультету автоматики та обчислювальної техніки. 122 студенти на факультеті відмінно відзвітували про здобуті знання, отож ці комсомольці достойно виконують наказ Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва докласти всіх зусиль до оволодіння знаннями, вносять свою частку роботи у перетворення в життя вимог XXVI з'їзду КПРС, зокрема, поліпшити якість підготовки спеціалістів народного господарства.

І дуже прикро, що є в інституті студенти, які, звикнувши до умовлянь в деканатах скласти, на решті, академзаборгованість, до всепрощення, сподіваються, що врешті викладач «подарує» їм жадану трійку. Вони пропускають заняття, не готуються як слід до екзаменів. І результат плачевний. Отож, партійним і комсомольським організаціям є над чим попрацювати. Треба серйозно спитати з таких недбайливців, як студенти МБФ Левченко і Рябов: чи дійсно, молоді люди, ви хочете стати інженерами, чи зможете при такому ставленні до навчання з часом віддати свій борг Батьківщині — з повною віддачею працювати на виробництві?..

Найперше завдання студентської молоді — збагатити себе знаннями, навчитися у старших товаришів — своїх наставників — організовувати самостійну роботу, вміло, з повною віддачею працювати над книгами. Комсомольським ватажкам слід провести збори в кожній групі, де проаналізувати підсумки сесії, щоб кожен комсомолец знав, хто тягне назад групу, курс, врешті інститут, не дає всьому колективу досягти високих показників у навчанні. Така гласність послужить чудовим стимулом для тих, хто ще намагається «проскочити» через студентське життя з трійками в «заліковці», доведе, що колектив буде нещадно боротися з проявами такого негідного ставлення до своїх прямих обов'язків.

Н ЕЩОДАВНО гостями нашого інституту були делегати XXV обласної звітно-виборної комсомольської конференції — посланці жмеринської комсомолії, яких ви бачите на фото. Вони ознайомилися з життям вузу, побували в навчальних аудиторіях, лабораторіях, обчислювальному центрі.

Секретар комітету комсомолу ВПІ О. Мудрий докладно ознайомив посланців жмеринчан з історією вузу, розповів про тих, ким гордиться наш молодий учбовий заклад, — науковців, наставників, випускників, які працюють у різних куточках нашої неосяжної Країни Рад.

Особливий інтерес викликали у гостей проблеми, над якими працюють науковці кафедри АВІТ. Про це їм розповів доцент кафедри І. Я. Хаїмзон. Наукові розробки активно продовжуються у виробництві, дають чималий економічний ефект.

Член бюро обкому ЛКСМ України, перший секретар Жмеринського міськкому ЛКСМУ В. І. Репей відзначив чималий внесок колективу інституту в перетворення нашого міста у

Гості нашого інституту

справжній вузівський центр кількох областей. «Дозвольте мені від імені делегатів Жмеринської комсомольської організації, усієї молоді нашого району вітати студентство Вінницького політехнічного інституту. Нам дуже приємно, що нас запросили зустрітися з колективом саме вашого вузу — найбільшого вищого учбового закладу нашої області».

Від усієї душі хочеться побажати вашому колективу успіхів у навчанні і суспільно-корисній діяльності на благо нашої любимої Батьківщини».

Особливе захоплення викликав у гостей наш девіз: «Свій дім — своїми руками». Те, що інститут збудований, в основному, руками студентів, на думку комсомольців — жмеринчан, ще один гідний внесок комсомолії міста і області в скарбницю добрих справ молоді.

А доробок політехніків

чималий. Студентські будівельні загони подають велику допомогу працівникам промисловості і сільського господарства. Наші «тюменці» заслужили схвальні відгуки у газетиків Півночі. Студентський будівельний загін, що працює на будовах інституту, за порівняно невеликий час, по суті, звів у Вінниці учбовий заклад, що готує інженерні кадри.

Цікавилися відвідувачі і дозвіллям студентів. Хороше враження справив на них клуб-кафе «Айвенго», спортивний комплекс інституту.

Делегати конференції побажали молоді нашого вузу відмінним навчанням і гарними справами у громадському житті зустріти XIX з'їзд ВЛКСМ і XXIV з'їзд комсомолу України.

В. ОСІПЧУК,
наш кореспондент.

Фото О. Суворова.

ПОДОРОЖ В ІСТОРІЮ

Днями з Ленінграда до Вінниці повернулася група іноземних студентів, що навчаються в нашому інституті. Вони побували в місті Леніна на екскурсії, яка проводилась з ініціативи комітету комсомолу, профкому та кафедри російської мови. Ця поїздка мала на меті ознайомити студентів-іноземців з історичними місцями нашої країни і присвячувалась наступному 60-річчю Союзу РСР.

Знайомство з колискою революції, містом, де кожен камінь розповідає про події 1917, де багато місць пов'язані з ім'ям В. І. Леніна, справили велике враження на іноземних гостей. Вони відвідали музей - квартиру В. І. Леніна у Смольному, Пискарьовське кладовище, Петропавловську фортецю, Ермітаж, інші історичні місця.

Керівником групи була викладач кафедри російської мови А. Л. Білошцька.

О. ТЕСЛЕНКО.

Високі темпи, відмінна якість

Більш ніж половина усієї продукції, яку випускає Вінницький завод радіотехнічної апаратури, має державний Знак якості. Це один з найкращих показників у області. Однак сьогодні він уже не задовольняє колектив передового підприємства.

Довести питому вагу продукції з почесним п'ятикутником до 60 процентів — таке зобов'язання взяли працівники заводу, підтримавши почин москвичів і виступивши в числі передових трудових колективів області з ініціативою про розгортання соціалістичного змагання під девізом: «60-річчю СРСР — 60 ударних трудових тижнів».

Важливо, що поряд з боротьбою за якість продукції колектив напружує темпи виробництва, щоб справитися із завданням ювілейного 1982 року до 25 грудня.

Зобов'язання це має під собою тверду основу. Нині сотні робітників підприємства працюють з випередженням графіка, а 160 рапортували про виконання річного плану ще місяць тому.

Ініціатива, схвалена бюро обкому партії, знайшла ділову підтримку у багатьох трудових колективах області.

«Новини Поділля».

СВІЙ ДІМ — СВОЇМИ РУКАМИ!

ПІДТРИМАТИ ПОЧИН

Наш інститут постійно росте, розширює свою територію. Так, цього року триватиме будівництво гуртожитку № 5, почнеться будівництво головного адміністративного корпусу, планується розширити актовий зал, лабораторію кафедри ТМ—загальною вартістю більше мільйона карбованців. Належить також виконати великий обсяг робіт в корпусі № 2, в тепловій мережі інституту, в гуртожитках.

Корпуси інституту розташовані в районі новобудов

міста, можна навіть сказати, сам він — новобудова. Тому, ясна річ, територія не зовсім впорядкована поточними будівельними роботами. Нерідко можна побачити купи землі, тріски. Отож, час серйозно зайнятися благоустроєм інститутського подвір'я, а також лісового парку «Вишенька».

На порозі — літо, час канікул і студентських будівельних загонів. Це особливо відповідальний період, бо належить проявити уважність і далекоглядність у формуванні студентських

бригад, плануванні їх роботи. Вузівський студентський будівельний загін (СБЗ-2) повинен включати найменше 180—200 бійців! Тільки такому складу по плечу велика робота!

Комплектування загону — справа нелегка. Тут повинні докласти зусиль комсомольська і профспілкова організації. По-перше, слід відібрати кращі сили студентів-спеціалістів, які добре опанували будівельними професіями, можливо, навіть встигли зарекомендувати себе на вузівському

будівництві в минулі роки. По-друге, не менш важливо, необхідно звернути увагу на формування колективу студентських будівельних загонів, бо ж людям належить працювати разом, де особливо відчутне плечо товариша. А воно так необхідне у важкій ситуації!

Зрозуміло, праця у вузівському СБЗ вимагає високої свідомості, вимагає бути патріотом свого вузу.

Внутрішнє будівництво — це спорудження гуртожитків, житлових будинків, корпусів — і все своїми руками. Так виник почин «Свій дім — своїми руками!», який, сподіває-

мося, підтримають інші вузи. Бо ж це нова форма організації відпочинку студентів, яка дає змогу зайняти студентство суспільно-корисною працею. А користь від неї очевидна інституту і кожному студенту зокрема. Зараз перед партійною, комсомольською і профспілковою організаціями інституту важливе завдання — підтримати почин, надати йому ще ширшого розвитку, а цим підняти на новий, більш високий щабель.

В. КОВАЛЬЧУК,
голова профспілкового
комітету Вінницького
політехнічного інституту.

ХЛІБ — то найсвятіше для людини, першооснова життя на Землі. Тому так глибоко западають в душу мешканців Країни Рад слова з книги Л. І. Брежнєва «Цілина»: «Є хліб — буде пісня». І справді-бо, достаток хліба переливається в пісню.

Пригадайте, скільки разів доводилося вам наслухати пісень дівчат, які вертаються з ланів. Гадаєте, ні з того, ні з сього вони співали «Хороше нам жити в рідному краю»? Причина їх веселості — тугоколіс пшеничні лани. Чому б не заспівати, коли хліб на столі!...

Але хто співає, а хто й у футбол грає... хлібом.

Цими днями довелося мені бачити на одній з вулиць Вінниці таку картину: хлопчак грав у футбол. Це спочатку мене не дуже й здивувало — хіба мало в наш час шанувальників такої захоплюючої гри? Та за м'яча їм правив... сухий пшеничний бублик(?).

Обурений витівкою, ловлю одного з них за плече.

— Ти що робиш, негіднику?

— А що?!

— Ми у футбол граємо, — кинув інший.

— Хіба хлібом можна? —

— Ти ціну його знаєш?

— П'ять копійок. А була — двадцять п'ять.

Як бачимо, хлопці дещо знають. Видно не один раз доводилося брати з батьківської руки п'ять-десять копійок і бігти до магазину зі знайомою вибіркою «Хліб». Ні для кого з нас

не дивина побачити хлопчачка, який ласує пиріжком, булочкою... На здоров'я! Але футболити ним — зась! Бо ціни тому не скласти нікому.

...Навіки закарбувався в пам'ять 1978 рік. Їхав тоді я поїздом додому після екзаменаційної сесії. На станції Козятин підсів у наше купе немолодий чоловік з

тирах і чим тільки міг допомагав жителям. В тому загоні був і я, Іван Гоцуляк (прізвище подається без зміни — ред.).

Заходимо одного разу до квартири на Мойці (вулиця така в Ленінграді). Двері відчинені навстіж. На підлозі — померла молода жінка — видно, мати. На

А тепер цього хліба повно, — сказав тоді інший подорожуючий. — Але хіба таке ставлення до нього, як перше...

Я відразу ж згадав ці слова, коли став свідком того, про що розповів вище. Згадав, призамислився. Не знаю, чи розповідали тим хлопчакам у школі про ціну хліба, про людей, які вирощують його. Але в черствості їхніх душ я переконався. Можливо, в хлопців з часом ще покращиться ставлення до хліба. Можливо... Але поки що факт зостається фактом.

В нашій країні хліб найдешевший. Кілограм його коштує всього — навсього двадцять п'ять копійок. А державі він обходиться значно дорожче — більше тридцяти копійок. А часом навіть і більше. І все ж, не дивлячись на це, держава ніколи не підвищувала ціни на хліб, і ніколи не підвищувала. Бо турботу про людей, про забезпечення їх цим продуктом першої необхідності займає в неї одне з чільних місць. За це їй наше спасибі!

...Колись прабабки вчили нас: пообідав — змети кришки зі столу в пригоршню і з'їж.

— За кожну загублену крихітку, — казали вони, — людині в раю відстанеться на одне золоте яблуко менше.

Немає вже давно стареньких. Однак їхні слова, хоча і є вони релігійним забобоном, застерігають нас, нагадують: «Бережіть хліб!».

В. БОРІВСЬКИЙ.

■ РОЗДУМИ НАД ФАКТОМ ■

ЦІНА ХЛІБА

В попередньому номері газети редакція запропонувала вашій увазі, шановні читачі, статтю студента 2 курсу РТФ М. Бобіка «До хліба — з повагою» і запросили всіх, кого хвилює проблема бережливого ставлення до хліба, поділитися своїми думками.

До редакції почали надходити листи. Отже, один з них...

інвалідською палицею. Сидимо, розмовляємо. Новий знайомий, виявляється, захищав Ленінград. І ось ми слухаємо його розповідь.

— ...Пам'ятаю, сніжило тоді дуже. Мороз такий,

що сплюнути людині немає змоги — на губах замерзає. А в місті Леніна холодно і холодно. Який ви думаєте був пайок для ленінградців? — і сам відповідає: — П'ятдесят грамів хліба...

Щодня на вулицях по снігу шурхотіли санки, а на них — труни померлих від морозів і безхліб'я.

Наше командування організувало тоді спеціальний загін, який ходив по квар-

ліжку — бабуся без ознак пам'яті і двійко поспиніх діток.

Я швидко розтібнув сумку, дістав кілька сухарів, подав дітям. А вони не беруть.

— Беріть, бо не виживете, — кажу їм. Бачу ж, до чого їх голодування довело, — аж світяться обое.

Коли це дівчинка прошепотіла:

— Спасибі, дядечку, ми не голодні... Ми сьогодні з'їли... кішку, що бабуся вчора спіймала...

У чоловіка, волею якого вже давно прихопила сивина, затремтіли вилиці. Ледь-ледь стримували сльози й ми.

СПОРТ

Гімнастика, фізичні вправи, ходьба повинні назавжди увійти в щоденний побут кожного, хто хоче зберегти працездатність, здоров'я, повноцінне і радісне життя.

ГІППОКРАТ.

БІГОМ... ЗА ЗДОРОВ'ЯМ

Так уже повелось, що людина не турбується про власне здоров'я, поки його не підточила хвороба. Дехто навіть з усмішкою ставиться до занять фізкультурою: мовляв, за день так набігаєшся, що вистачить на тиждень. Але тільки відчуваємо ми недугу, зразу ж вдаємося до будь-яких заходів, аби хвороба відступила. Бувають випадки, коли захворювання настільки запущене, що навіть ліки не допомагають. «Чому раніше не звернувся?» — чистенько чуємо ми від лікарів. «Але раніше я почував себе добре», — такою здебільшого буває відповідь.

«Добре» — це ще не здоров'я. Його треба створю-

вати самому. Такою була думка тих, хто побував на зустрічі слухачів підготовчого відділення з активними фізкультурниками нашого інституту Євгеном Степановичем Васильєвим і Львом Миколайовичем Ігнатовим. В цікавій, науково обгрунтованій формі поділилися вони своїми думками про корисність фізкультури для людського організму, про те, що з часом заняття фізичними вправами стає доброю звичкою, а потім — просто необхідністю.

Хочеться думати, учасники зустрічі і наші читачі після нетривалих роздумів перейдуть до постійних активних занять фізкультурою.

Д. МЕЛЬНИКОВ.

Триває місячник

Комітет ДТСААФ розробив і виконує план заходів, які передбачають широку агітаційно-пропагандистську та спортивну роботу, направлену на виховання нашої молоді в дусі радянського патріотизму, інтернаціоналізму, високої революційної, пильності, постійної готовності при потребі захистити Батьківщину.

Нещодавно, згідно плану, в інституті пройшли змагання з кульової стрільби. Активну участь в них взяли кафедри ТОР, КІВРА, АСУ, ОТ, хімії; енергетики та інші. Кращі особисті результати серед чоловіків показали В. М. Лисогор — 49 очок, В. Я. Сун'ян — 48, В. В. Бондар — 48 та інші. Серед жінок найкращі результати показали Т. В. Колесник — 48 очок, Н. І. Макаренко — 48, О. В. Маштакова — 46.

На жаль, не на всіх кафедрах поставились з повною відповідальністю до цього важливого заходу.

Не взяли участі у змаганнях працівники кафедр опору матеріалів зав. кафедрою — В. Огородник, нарисної геометрії (О. Кузьмін). Мабуть, тут ще не зрозуміли, що участь у змаганнях з військово-прикладних видів спорту викладачів вузу значно підвищує їх престижність, сприяє популяризації серед молоді, поліпшенню виховного процесу. А це — прямий службовий обов'язок працівників кафедр.

Місячник оборонно-масової роботи триває...

А. ПЕРМІНОВ,

ст. викладач кафедри фізвиховання.

ЦІКАВО ЗНАТИ

З ЧОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ КАРАТЕ

В грудні 1978 року, рішенням спорткомітету СРСР, в нашій країні була створена Федерація карате.

...Восени 1977 року до редакції газети «Советский спорт» зайшов кандидат технічних наук Олексій Борисович Штурмін, каратист з десятирічним стажем, і запросив журналістів в самодіяльний спорт клуб

«Фрунзенець» для ознайомлення з новим видом спорту — карате...

Близько року спеціальна комісія, створена Спорткомітетом, веде підготовчу роботу для створення федерації. Комісію очолює О. Б. Штурмін. Вчені — медики підтвердили: заняття карате благотворно впливає на вдосконалення реакції, сили удару, витривалості.

Комісія встановила, що в

самодіяльних секціях карате Москви, Ленінграда, Таліна, Каунаса, Києва, Донецька (...) налічується понад 80 тисяч спортсменів, що їм потрібна кваліфікована допомога.

Так виникла Федерація карате СРСР, яку очолює В. А. Купріянов.

Д. ІВАНОВ.

член президії Федерації карате СРСР.

НА ПОРУКИ? ПО РУКАХ!

...І ЗОСТАЛИСЯ ПЕНЬКИ

Багатьом пам'ятний 1967 рік, коли радянський народ святкував піввіку з нагоди Великої Жовтневої соціалістичної революції. В країні виникло ряд цікавих творчих починань, починів. Кожен громадянин, кожен колектив намагався зробити дарунок Батьківщині до цієї пам'ятної дати.

Відрядно згадати, біля нашого інституту, тоді ще новобудови, працівники інституту насадили невеличкий гарний парк, в якому зазеленіло багато різновидів дерев і кущів. Виник ще один чудовий куточок, де можна було гарно відпочити від міської суєти. Студенти мали змогу пройтися алеями, скинути напруження робочого дня.

Ріс гайок...

Та минули роки. Наблизилося славне 60-річчя СРСР. Ясна річ, за цей час помітно розширилося господарство вузу. Запланували побудувати навий адміністративний корпус. Збудувати на місці...парку. Слід сказати, адміністрація інституту потурбувалася про насадження — розробила план пересадки дерев, який, здавалося б, врахував все. Підписали його досить-таки авторитетні люди.

І почали «пересаджувати»... (дивіться фото).

Тепер все пояснюють тим, що не було потрібної техніки — потужних автокранів і самоскидів. А чи потрібно їх багато, до того ж великої потужності, щоб пересадити п'ятнадцятирічні (зауважимо: не столітні) дерева.

Пошук крайнього триває...

С. БУЖКЕВИЧ,
наш кореспондент.

НІ ПАРИ З УСТ

А ВІЗ І НИНІ ТАМ

Газета «За інженерні кадри» від 22 січня 1982 року в замітці «Зауваження зроблені, але...» повідомляла,

що деякі керівники підрозділів нашого інституту, піддані критиці, аж ніяк не реагують на виступи багатотиражки. Проректору по адміністративно-господарській роботі О. І. Таранусі були висловлені побажання вжити необхідних заходів по ремонту і введенню

в експлуатацію всіх елементів системи вентиляції. В замітці народні дозорці розповіли громадськості про упущення в роботі окремих служб і працівників інституту (О. Т. Нікітіна, М. А. Синельника) і вимагали звіту про те, що вже зроблено по ліквідації недоліків.

Але час минув, а редакція ніяких вістей не отримала.

Хочеться нагадати, що ставитися до критичних зауважень на сторінках преси потрібно з великою відповідальністю.

РЕДКОЛЕГІЯ.

Нам відповідають

В минулому номері редакція надрукувала критичну замітку про те, що на одному з факультетів, розташованих у другому корпусі, «загубили» електродвигун. Вже не один рік стоїть він біля входу, та «дбайливий» хазяїн так і не надумав, як використати його за призначенням.

Раді сповістити, шановні читачі, що розшук, оголошений редакцією багатотиражки, успішно закінчився. Власником електродвигуна виявилася кафедра ТАМ (зав. кафедрою Неміровський І. А., зав. лабораторією — Багабунт А. Г.).

Е. ТАРАН.

Редактор В. ВІТКОВСЬКИЙ.